

[Viggo Starcke.]

ov at tilegne sig en vis del. Og ganske enkelt: mellem disse to grupper står retsforbundet med den simple, jævne lære, at det, som samfundet skaber, skal samfundet have, og det, som private mennesker skaber, skal private mennesker have, og al erfaring taler for, at de penge, som skyldes folks arbejde og indsats, befinder sig bedst og yngler bedst, når de får lov at blive i folks egne lommer.

Vi har et folkestyre herhjemme, vi har et demokrati i modsætning til visse lande, der har noget, de kalder et folkedemokrati, som på dansk egentlig burde hedde et folkefolkestyre. Men selv herhjemme, hvor vi har et demokrati, et folkestyre, har der i den politiske diskussion været altfor ringe opmærksomhed om løsningen af et af de afgørende problemer for demokratiet, nemlig: Hvad er det egentlig, folkestyret skal styre? Skal folkestyret tilstræbe, at så meget som muligt lægges ind under lovgivningen, administrationen, staten og embedsmændene, eller findes der en grænse, den være mere eller mindre skarp eller diffus, mellem det, som folkestyret gennem sin repræsentation skal styre, og det, som befolkningen selv skal have lov at ordne? Jeg tror, det ville være meget værdifuldt for den politiske diskussion, hvis man kunne få draget det problem stærkere frem i forhandlingen.

Et æret medlem af venstre har fornylig her i tinget gjort gældende, at et af de formål, man tilsigtede ved den udemokratiske valglov, var dels at sikre demokratiet og dels at sikre en handlekraftig regering ved at udelukke de små partier. Nu ser vi netop i disse dage, hvad dette syn har ført til, nemlig, at de store partier gør, hvad de kan, for at man ikke skal have en handlekraftig regering, og at man kun kan få en handlekraftig regering gennem de små partiers indsats. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen udtalte i dag, at vi her i tinget har to næsten lige store blokke. På den ene side socialdemokratiet, på den anden side venstre og konservative, og alt efter som der finder små forskydninger sted til den ene eller den anden side, kan disse to næsten lige store blokke få en større eller mindre overvægt over hinanden. Men hvem er det egentlig, disse blokke skal blokke? Venstre og konservative har den opfattelse, hvad den politiske

erfaring viser, at det er de store, som skal blokke de små, og socialdemokratiet har i lange perioder af sin politiske historie haft den anskuelse, at det er de mange, der skal blokke de få. Midt derimellem står retsforbundet, som hævder, at plyndring skal ophøre, at den sociale uretfærdighed skal standses, at der skal gøres ret og skel efter objektive linier, således at hverken de store skal have lov at plyndre de små eller de mange lov at plyndre de få.

I lørdags, den 16., havde de konservative møde i Aalborg, hvor den tidligere udenrigsminister, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, talte. I „Berlingske Tidende“ for i søndags var der store overskrifter, der lød sådan — jeg beder om tilladelse til et kort citat:

„Nye perspektiver i dansk politik både indadtil og udadtil. — Den historisk bestemte strid mellem venstre og konservative er ophørt. — De to partier danner den faste kerne, hvorom borgerlig samling kan finde sted. — Striden mellem venstre og konservative er borte“.

Se, det var overskrifterne over det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts tale.

Den, der i dag som ved mange tidligere lejligheder under denne valutakrise lyttede intenst til, hvad det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde, lagde med interesse mærke til, at det ærede medlem heller ikke sagde noget i dag. Der var ingen antydning af, hvad venstre vil gøre i den nuværende valutakrise, ligesom der heller ikke på de konservatives møde i lørdags af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft eller af det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen blev antydet noget om, hvad venstre og konservative vil gøre, hvis de får regeringsmagten. Der proklameres nu en så stor enighed, at den historisk bestemte strid er ophørt mellem venstre og konservative, men vi ved dog en ting, nemlig at det konservative folkeparti meget ivrigt ønsker en toldbeskyttelsespolitik, og vi ved fra fortiden, at i gamle, gamle dage var venstre et frihandelsparti. Derfor vil jeg gerne det spørgsmål til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, om venstre er tilhænger af told og toldpolitik, eller om venstre er tilhænger af frihandel og liberalisme. Hvis venstre er tilhænger af told, så er der nogen berettigelse i de tanker, som det ærede medlem hr. Ole